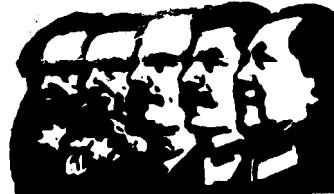

NEA ΑΝΑΤΟΛΗ

“Από τη στάχτη του δα
ξαναγεννιθεί το ΚΚΕ”
N. Ζαχαριάδης

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έδνη και λαοί ενωθείτε!

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5241058 ΚΥΡΙΑΚΗ 7 ΓΕΝΑΡΗ 1996 ΑΡ. ΦΥΛ. 247 ΔΡΧ. 150

ΟΧΙ ΣΤΗ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΝΩΜΑΛΙΑ

**Na εκπέξει τώρα πρωθυπουργό n
Κ.Ο. του ΠΑΣΟΚ σύμφωνα με το
άρθρο 38 παρ. 2 του Συντάγματος**

Βρισκόμαστε μπροστά στην πιο κρίσιμη ίσως στιγμή της σύγχρονης πολιτικής ζωής του τόπου. Για πρώτη φορά στη σύγχρονη μεταπολιτευτική Ελλάδα οι πιο μαύρες και αντιδραστικές δυνάμεις της αστικής τάξης προσπαθούν να υφαρπάξουν την πολιτική εξουσία σε ανοιχτή σύγκρουση ακόμα και με κάθε έννοια αστικής-συνταγματικής νομιμότητας.

Βρισκόμαστε μπροστά σ' ένα ανοιχτό πολιτικό πραξικό πημα, σε μια περίοδο ανωμαλίας, σε μια περίοδο απειλής για την πολιτι-

κή δημοκρατία και ομαλότητα. Σε κάθε τέτοια περίοδο είναι βασικό για τους κομμουνιστές και το εργατικό κόμμα να ξεχωρίσουν με σαφήνεια το φασιστικό από το δημοκρατικό στρατόπεδο, να συγκεντρώσουν όλη την πάλη τους για τη συντριβή των σχεδίων του φασισμού υπερασπιζόμενοι μέχρι το τέλος την αστικοδημοκρατική νομιμότητα. Κάθε άλλη άποψη που βλέπει την οξύτητα της ενδοαστικής πάλης σαν ένα γεγονός αδιάφορο για τις λαϊκές μάζες, μιας και γίνεται στα πλαίσια μιας ενιαίας α-

ντιλαϊκής πολιτικής, δεν κάνει τίποτα άλλο παρά να εμποδίζει την εργατική τάξη και όλο τον λαό να μπει μπροστά στη μάχη για την υπεράσπιση της δημοκρατίας, ενισχύοντας έτσι τη φασιστική απειλή.

Ο πρόλογος αυτός είναι αναγκαίος, στο βαθμό που με κέντρο τον Περισσό και το τροτσκιστικό συνοθίλευμα που στοιβάζεται στην αυλή του έχει αναπτυχθεί μια “επαναστατική” φιλολογία για “αστικά παιχνίδια” αποπροσανατολισμού του λαού.

Έχουμε ξαναγράψει στη Ν.Α. πως το βασικό πρόβλημα της συνωμοτικής ρωσόδουλης φράξιας Α. Παπανδρέου-Λαλιώτη είναι το γεγονός πως δεν έχουν σήμερα ένα διάδοχο αντάξιο του πραχτόρικου ρόλου του Α. Παπανδρέου. Αυτό δεν είναι ένα τυχαίο γεγονός. Είναι αποτέλεσμα του υπόγειου και συνωμοτικού τρόπου με τον οποίο η κλίκα αυτή έλεγχε το ΠΑΣΟΚ και την κυβέρνηση.

Τα πολιτικά στελέχη όλων των τάξεων, ακόμα και της αστικής τάξης, δεν μπορούν να αναδειχθούν στο βάθος έξω από την ανοιχτή πολιτική δράση μέσα στο λαό. Αυτή είναι μια παλιά κατάχτηση του παγκόσμιου δημοκρατικού κινήματος, που διαχωρίζει τον αστικό κοινοβούλευτισμό από το φεουδαρχικό μεσαίωνα.

Ο σοσιαλιμπεριαλισμός, όπως κάθε ψηφιακό μεσαίωνα, για να εξαρτήσει μια χώρα είναι υποχρεωμένος να στηριχθεί εσωτερικά

στις πιο καθυστερημένες, μεσαιωνικές πλευρές αυτής της χώρας.

Η κρατική και κομματική φεουδαρχικού τύπου γραφειοκρατία στη χώρα είναι εκείνη η πιο εκφυλισμένη πλευρά της κοινωνίας που πάνω της στηρίχτηκε ο ρώσικος ψηφιαλισμός.

Αυτός ο κομματικός φεουδαρχισμός δεν μπορεί να γεννήσει αστικά στελέχη που να έχουν την ευρύτερη λαϊκή αποδοχή. Δεν μπορεί παρά να γεννάει κομψευόμενα κομματικά σοσιαλφασιστάκια τύπου Λαλιώτη και Τζουμάκα, βαθιά απομονωμένα από τις ευρύτερες λαϊκές μάζες.

Αυτός ο ταξικός χαρακτήρας της ρωσόδουλης κλίκας, δεμένος με το συνωμοτικό τρόπο που η κλίκα αυτή κινήθηκε στο προηγούμενο διάστημα, καθορίζουν την αναγκαιότητα του πραξικοπηματισμού στη σημερινή της πολιτική κίνηση.

Το ΠΑΣΟΚ όμως δεν είναι ένα κόμμα μόνο της ρωσόδουλης κομματικής και κρατικής γραφειοκρατίας. Είναι ένα κόμμα που έκφρασε μέσα του το σύγχρονο ρεύμα της ανεξαρτησίας των χωρών του τρίτου κόσμου με εσωτερικό στήριγμα την κρατικοκαπιταλιστική ανάπτυξη, τιμήματα της αστικής τάξης που θέλουν τον “εκσυγχρονισμό” της χώρας στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και -από πολιτική άποψη- το παλιό Κέντρο.

Ολα αυτά “τα ΠΑΣΟΚ”, ακρι-

βώς επειδή δεν εκφράζουν τις πιο καθυστερημένες μεσαιωνικές πλευρές της ελληνικής κοινωνίας, έχουν σήμερα ανοιχτούς πολιτικούς εκφραστές με σχετική στήριξη στο λαό, είτε αυτός είναι ο Σημίτης είτε ο Χαραλαμπόπουλος είτε ο Αρσένης.

Αυτό είναι στο βάθος που τους διαχωρίζει από τον πραξικοπηματισμό και τους ενώνει στην υπεράσπιση, έστω και δειλή, έστω και με ταλαντεύσεις, του αστικού κοινοβουλευτισμού, όπως εκφράζεται με την απαίτηση για την εφαρμογή του άρθρου 3 παρ. 2 του Συντάγματος.

Όλη η τέχνη της ρωσόδουλης κλίκας, και προσωπικά το ταλέντο του Α. Παπανδρέου, εκφράστηκε σ' ένα σημείο: Στο να εμποδίσει την αυτόνομη ανάπτυξη αυτών των ρευμάτων και να ποδηγητήσει τη δράση τους μέσα από το ενιαίο ΠΑΣΟΚ κάτω από την ηγεμονία αυτού που αποκαλούσε “εθνική στρατηγική”.

Στο βάθος ο Α. Παπανδρέου χειρίστηκε με αριστοτεχνικό τρόπο τη βαθιά αρρώστια της ελληνικής αστικής τάξης, αυτής που πάντα εμπόδισε, παρά τους αγώνες του προλεταριάτου, τη χώρα να μπει στο δρόμο της ανάπτυξης των σύγχρονων κρατών: το μεγαλοϊδεάτικο σοβινισμό.

Μέσα από τη φιλορώσικη αντί-

ΓΙΑ ΤΗ NEA ΧΡΟΝΙΑ

Αγαπητοί αναγνώστες
Η συντακτική επιτροπή της Ν.Ανατολής σας εύχεται καλή χρονιά.

Ασφαλώς δε δίνουμε στην ευχή μας το γνωστό χαρακτήρα της επίκλησης του θεού, της τύχης ή των καλών πνευμάτων, ώστε να πετύχουμε για σας και για τον κόσμο την ευτυχία, την ειρήνη και την υγεία. Έχει αποδειχτεί ότι τρισεκατομμύρια τέτοιου είδους προσφωνήσεις που έχουν ανταλλαχθεί ανάμεσα σε ανθρώπους, τουλάχιστον τον τελευταίο αιώνα, δεν απέτρεψαν δυο παγκόσμιους πολέμους, πελώριες φυσικές καταστροφές και επιδημίες, ενώ δεν παρατηρήθηκε ποτέ ουσιαστική επίδρασή τους στη μακροζώια.

Για μας, όπως και για κάθε επαναστάτη, μόνο οι ίδιοι οι άνθρωποι μπορούν να σώσουν τον εαυτό τους. Έτσι, μια ευχή μπορεί να έχει νόημα μόνο σαν κάλεσμα για απελευθέρωση από την άγνοια, τη δεισιδαιμονία και τους προ-

συνέχεια στη σελ. 2

συνέχεια στη σελ. 2

ΟΧΙ ΣΤΗ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΝΩΜΑΛΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 1

τούρκικη στρατηγική του όξυνε το σοβινισμό και εμπόδισε τις αντιεμενικά προοδευτικές πλευρές της αστικής τάξης να ολοκληρώσουν την πολιτική τους φυσιογνωμία.

Το γεγονός αυτό καθορίζει και σήμερα την πολιτική πάλη και στο βάθος θα κρίνει τα ζητήματα.

Γιατί ουσιαστικά στο κέντρο της πολιτικής πάλης δεν είναι απλά το ζήτημα ποιο τμήμα της αστικής τάξης θα πάρει την κυβερνητική εξουσία.

Είναι το αν ο λαός και οι δημοκρατικές δυνάμεις αυτής της χώρας θα τσακίσουν ή όχι τον παπανδρείσμο. **Αν δηλαδή μαζί με τον Α. Παπανδρέου μπαίνουν στον τάφο και τα ρωσόδουλα δεσμά του μεσαίων που κράταγαν στην καθυστέρηση κάθε σύγχρονο πολιτικό ρεύμα είτε μέσα στην αστική τάξη είτε μέσα στο λαό.**

ΤΟ ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ
Ολάκερη σήμερα η πάλη ανάμεσα στην ανωμαλία και τη δημοκρατία συμπυκνώνεται σε ένα ζήτημα: **Στην εφαρμογή του άρθρου 38 παρ. 2 του Συντάγματος.** Στο άρθρο δηλαδή αυτό που επιβάλλει με κάθε σ-

φήνεια την εκλογή πρωθυπουργού από την Κοινοβουλευτική Ομάδα του ΠΑΣΟΚ.

Η ρωσόδουλη κλίκα έχει επιστρατεύσει όλες τις δυνάμεις της για να μην μπει σ' εφαρμογή το άρθρο αυτό, ακριβώς επειδή δεν έχει καμιά πιθανότητα λόγω της φύσης της, όπως εξηγήσαμε παραπάνω, να βγάζει δικό της άνθρωπο στην πρωθυπουργία. Εκεί ακριβώς έχει διατάξει και τις δυνάμεις της:

Γιατροί με τον Κρεμαστινό έχουν αναλάβει τον απάνθρωπο και αντεπιστημονικό ρόλο να “ταριχεύσουν εν ζωή” για μεγάλο διάστημα ένα πρωθυπουργό πτώμα, κρύβοντας πάντα την αληθινή αδυναμία του τώρα ή στο μέλλον να ασκήσει τα πρωθυπουργικά του καθήκοντα.

Συνταγματολόγοι και γλωσσομαθείς να ανατρέπουν το άρθρο 38 του Συντάγματος δίνοντας στη λέξη “έκλειψη” τη σημασία μόνο του φυσικού θανάτου.

Το Ε.Γ. του ΠΑΣΟΚ να ελέγχει πότε με απειλές τύπου Χυτήρη και πότε με συμβιβασμούς και ύπουλα χτυπήματα την κοινοβουλευτική ομάδα.

Τον ορθοδοτοξίτη Έβερτ στο χτύπημα και στο προβοκάρισμα της Κ.Ο.

Και τα τρία μικρά κόμματα-τέρατα στη δημιουργία του κατάλληλου πολιτικού κλίματος.

Ο ορθοδοτοξίτης Έβερτ για άλλη μια φορά αναδείχνεται σε χρυσή εφεδρεία της ρωσόδουλης κλίκας.

Με την πρόταση μομφής που ετοιμάζεται να κάνει στη Βουλή μπαίνει, και μάλιστα από τους επικεφαλής, στο μέτωπο ενάντια στην Κοινοβουλευτική Ομάδα του ΠΑΣΟΚ, που στίνει το Ε.Γ. και ο Λαλιώτης.

Με την πρόταση αυτή εμποδίζει την αυτονόμηση της πάλης της Κ.Ο., αναζωπυρώνοντας το “αντιδεξιό σύνδρομο” που επέβαλε ο Παπανδρέος στο ΠΑΣΟΚ, και υποτάσσει δόλιο το ΠΑΣΟΚ στην ελεγχόμενη από το Εκτελεστικό Γραφείο κυβέρνηση. Ο Έβερτ καλεί την Κοινοβουλευτική Ομάδα του ΠΑΣΟΚ να ψηφίσει εμπιστοσύνη στην τωρινή κυβέρνηση της ανωμαλίας, δηλαδή σε μια κυβέρνηση δίχως πρωθυπουργό. Το σχέδιό του αυτού αποδείχνεται από το ότι δεν κάλεσε ποτέ ως τη στιγμή αυτή και δεν καλεί την Κ.Ο. να εκλέξει πρωθυπουργό.

Τη στιγμή δηλαδή που η χώρα βρίσκεται σε περίοδο πολιτικής ανωμαλίας που επέβαλε το συνταγματικό πραξικόπημα του Ε.Γ., το κόμμα της “αξιωματικής αντιπολίτευσης” όχι μόνο καλύπτει αυτό το γεγονός, αλλά εμποδίζει μέσα από τις γραμμές του κάθε φωνή υπεράσπισης της συνταγματικής νομιμότητας.

Έτσι, σ' αυτή την πολιτικά κρίσιμη στιγμή, η Εβερτική Ν.Δ. αναδείχνεται σαν ένας παράγοντας αντιδημοκρατίας και πολιτικής ανωμαλίας.

Όμως καμιά τέτοια πολιτική δεν μπορεί να περάσει χωρίς αντιστάσεις, και εδώ είναι χαρακτηριστικές οι δηλώσεις Μητσοτάκη, αλλά και η πάλη του Χατζηγάκη ενάντια στην κατάθεση της πρότασης μομφής.

Στο ίδιο πολιτικό κλίμα κινούνται και τα τρία μικρά τέρατα-κόμματα της ρωσόδουλης πολιτικής.

Το ψευτοΚΚΕ, όπως αναλύουμε σε ειδικό άρθρο, αναδείχνεται στο κέντρο της πολιτικής ανωμαλίας.

Ο Σαμαράς με την πρότασή του να δώσει τη λύση στο Στεφανόπουλος και ο Συνασπισμός να δώσει τη λύση το συμβούλιο των πολιτικών αρχηγών χτυπούν την Κοινοβουλευτική Ομάδα, καλύπτοντας την συνταγματικό πραξικόπημα και αποκαλύπτοντας το ρόλο τους.

Όλοι αυτοί οι παράγοντες, που έχουν πάρει θέση μάχης ενάντια στην Κοινοβουλευτική Ομάδα του ΠΑΣΟΚ, ενάντια στην εφαρμογή του Συντάγματος, είναι οι παράγοντες που έβαλαν τη χώρα στην πολιτική ανωμαλία και απειλούν τη δημοκρατία.

Ενάντια σ' όλους αυτούς της Κ.Ο. του ΠΑΣΟΚ μπρότεσε να κρατηθεί όρθια και να αναδειχθεί σήμερα σαν ο μοναδικός πολιτικός δημοκρατικός παράγοντας. Οι 97 μέχρι τη στιγμή που γράφεται αυτό το άρθρο υπογραφές της Κ.Ο.

δείχνουν μια πραγματική δημοκρατική αντίσταση, που επιβάλλει στη ρωσόδουλη κλίκα του Ε.Γ. μια ύπουλη “συμβιβαστική” ταχτική.

Όλη αυτή η ύπουλη ταχτική φαίνεται καθαρά σε δύο ζητήματα, τα οποία αναδείχνουν ταυτόχρονα **το Ε.Γ. του ΠΑΣΟΚ σαν το κέντρο των αντισυνταγματικών συνωμοσιών.**

α) **Στην ανακοίνωση του Ε.Γ.** που έγινε μετά τη συνεδρίαση με την Κ.Ο. Συγκεκριμένα, ενώ στην παράγραφο 3 αναφέρεται ότι «η αρμοδιότητα της Κ.Ο. που προβλέπεται από το άρθρο 38 παρ. 2 του Συντάγματος για την εκλογή Πρωθυπουργού είναι αναμφισβήτητη και συγκεκριμένη», αμέσως πιο κάτω γράφεται: «Η απόφαση εφαρμογής του άρθρου 3 παρ. 2 του Συντάγματος δεν είναι μια συνηθισμένη και απλή διαδικασία. Για να γίνει κάτι τέτοιο δεν αρκεί η βούληση και η απόφαση της πλειοψηφίας -ακόμη και της μεγάλης της κοινοβουλευτικής ομάδας.

Πρέπει γύρω από τη συνδρομή των προϋποθέσεων που απαιτεί το Σύνταγμα να έχει διαμορφωθεί ευρύτατη συναίνεση, κοινή πεποίθηση των βουλευτών του ΠΑΣΟΚ». Αυτή η παράγραφος ουσιαστικά ανατρέπει την προηγούμενη. Και όχι μόνο αυτό. **Αποτελεί μια ανοιχτή αντισυνταγματική εκτροπή.**

Γιατί έρχεται να βάλει όρους για την εφαρμογή του Συντάγματος έξω από το ίδιο το Σύνταγμα, και μάλιστα τέτοιους που μόνο αυτό μπορεί να καθορίσει. Δηλαδή την “ευρύτατη συναίνεση” και την “κοινή πεποίθηση”.

Πώς λοιπόν θα επιτευχθεί αυτή η “συναίνεση” και η “πεποίθηση”; β) Το ερώτημα αναλαμβάνει να απαντήσει την επόμενη μέρα ο αρχισυνωμότης του Εκτελεστικού Λαλιώτης με την παρακάτω δήλωση: «Πρέπει το ΠΑΣΟΚ να αναλαβεί πρωτοβουλίες να δοθούν λύσεις. Ακριβώς γι' αυτό το λόγο πιστεύουμε ότι η οριστικοποίηση της συνεδρίασης χρονικά στις 20 Ιανουαρίου και η συσχέτιση αυτής της συνόδου της Κ.Ε. με τη δρομολόγηση οριστικών λύσεων στο πολιτικό πρόβλημα που έχει προκύψει δείχνει τη θέλησή μας να ξεπεραστεί αυτό το πρόβλημα. Είναι σαφές ότι αυτό το χρονικό διάστημα που μεσολαβεί από τώρα μέχρι τις 20 Ιανουαρίου ή μέχρι την ημερομηνία σύγκλησης της Κ.Ο. είναι ένα κρίσιμο χρονικό διάστημα, που δεν πρέπει να περάσει χωρίς πρωτοβουλίες, χωρίς τον αναγκαίο διάλογο στελεχών της κυβερνήσεως και του ΠΑΣΟΚ με τον πρωθυπουργό» (Ελευθεροτυπία, 5 Γενάρη).

Σ' αυτή τη δήλωση του Λαλιώτη φαίνεται ολοκάθαρα το σχέδιο της ρωσόδουλης κλίκας. Η “μεγάλη συναίνεση” και η “κοινή πεποίθηση” μπορούν να εξα-

σφαλιστούν μόνο όταν μιλήσει ο Παπανδρέου! Αυτό λέει ο Λαλιώτης όταν μιλάει για διάλογο με τον πρωθυπουργό είτε πριν τις 20 Γενάρη είτε μετά, και πάντα πριν τη σύγκληση της Κοινοβουλευτικής Ομάδας. Δηλαδή δε θα συγκληθεί η Κ.Ο. πριν μιλήσει ο Παπανδρέου!

Και βέβαια μόνο αν ο ίδιος **παραιτηθεί** εξασφαλίζεται η “πεποίθηση” και η “συναίνεση”, ακριβώς γιατί τότε φεύγει από τη μέση η στημένη διχογνωμία της λέξης “έκλειψη”! Όσο λοιπόν ο Παπανδρέου δε μιλάει ή, αν μιλήσει, δεν πει τη λέξη “παραιτούμααι”, συνεδρίαση της Κ.Ο. για εκλογή νέου πρωθυπουργού δεν υπάρχει για το Λαλιώτη και το Ε.Γ.

Από εκεί και πέρα, διατηρώντας τον Παπανδρέου όχι μόνο σε “ταρίχευση εν ζωή”, αλλά σε “ταρίχευση εν πάγω”, είναι ικανοί να στήσουν στα γρήγορα ένα συνέδριο και να επιβάλουν πραξικοπηματικά ένα δικό τους πρωθυπουργό.

Ο λαός και κάθε δημοκρατική δύναμη στη χώρα δεν μπορούν να μην αντισταθούν σε μια τέτοια ωμή εξέλιξη.

Κεντρικό ζήτημα για τη δημοκρατία γίνεται σήμερα η υπεράσπιση και εφαρμογή του άρθρου

ΤΟ ΨΕΥΤΟΚΚΕ κέντρο της πολιτικής ανωμαλίας

Δεν πρόλαβε το Ε.Γ. του ΠΑΣΟΚ να μιλήσει για “ύπαρξη πολιτικού προβλήματος” εξαιτίας της αδυναμίας του Παπανδρέου να ασκήσει τα καθήκοντα του Πρωθυπουργού, και το ψευτοΚΚΕ με την παρακάτω δήλωση της Παπαρήγα έτρεξε να ευθυγραμμιστεί μαζί του: «Τελείωσε η περίοδος εκείνη που κατά κάποιο τρόπο είχαμε μια μικρή ανοχή και μια κατανόηση βλέποντας το ζήτημα της υγείας», είπε η “Γ.Γ.” ομολογώντας ουσιαστικά την “**ανοχή**” της στη ρωσόδουλη φράξια του Εκτελεστικού.

Όμως το ψευτοΚΚΕ δε σταματάει εδώ. Με ταυτόχρονη ανακοίνωση του Πολιτικού του Γραφείου, που δημοσιεύτηκε πρωτοσέλι-

δα στο *Piζοσπάστη* στις 4 του Γενάρη, συνεχίζει την ίδια πολιτική στήριξης στη σημερινή νέα φάση.

Για το κόμμα αυτό, το μοναδικό πολιτικό πρόβλημα που υπάρχει για τη χώρα είναι το γεγονός ότι η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ συνεχίζει να «*εκμεταλλεύεται απαράδεχτα και με πολύπλευρο τρόπο τη βαρύτατη ασθένεια του Πρωθυπουργού, με στόχο την ανάπτυξη μιας ευρείας κλίμακας επιχειρησης αποπροσανατολισμού από τα κρίσιμα προβλήματα, τη δημιουργία προϋποθέσεων αναστολής λαϊκών κινητοποιήσεων που αρμάζουν»* (ανακοίνωση Π.Γ.).

Κάτω απ’ αυτή την τοποθέτηση του ψευτοΚΚΕ καλύπτεται, και μάλιστα με τον πιο ...ταξικό τρό-

πο, το καθεστώς της πολιτικής ανωμαλίας που η ρωσόδουλη φράξια του Λαλιώτη έχει επιβάλει στη χώρα. Όλα γι’ αυτό το κόμμα γίνονται για τον αποπροσανατολισμό! Οι συνωμοσίες της κλίκας στο Ωνάσειο, η “*ταρίχευση*” του Παπανδρέου, τα συνταγματικά πραξικόπημα, η όξυνση της σύγκρουσης μέσα στο ΠΑΣΟΚ, όλα αυτά γίνονται λοιπόν για τον αποπροσανατολισμό και την “*αναστολή των λαϊκών αγώνων*”.

Τώρα, ποιων λαϊκών αγώνων; Αυτό ούτε οι τροτσκιστές και τα διάφορα λεγόμενα “μ-λ” δε θα μπορούσαν να το απαντήσουν.

Το ψευτοΚΚΕ όμως δεν κάνει μόνο πολιτική κάλυψης. Επεμβαίνει ενεργά στην πολιτική όξυνση

δίνοντας το ίδιο τη γραμμή του συνταγματικού πραξικοπήματος και της πολιτικής ανωμαλίας.

«*Η κυβέρνηση και η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ πρέπει να προχωρήσουν στο ξεκαθάρισμα της εκκρεμότητας, ξεκινώντας άμεσα τη διαδικασία αντικατάστασης του πρωθυπουργού με δεδομένη την πέρα από κάθε αμφισβήτηση αδυναμία του Α. Παπανδρέου να ασκήσει πλέον τα καθήκοντά του*», συνεχίζει η ανακοίνωση του Πολιτικού Γραφείου.

Διαβάζοντας προσεκτικά το παραπάνω απόσπασμα, θα διαπιστώσει ο καθένας πως το ψευτοΚΚΕ μιλάει για την “**εκκρεμότητα**” της “**αντικατάστασης του πρωθυπουργού από την κυβέρνηση και την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ**”.

Δεν υπάρχει δηλαδή για το κόμμα του Περισσού θέμα εφαρμογής του Συντάγματος για την **εκλογή** και όχι την **αντικατάσταση**

νέου πρωθυπουργού από την κοινοβουλευτική ομάδα του ΠΑΣΟΚ. Το θέμα για το ψευτοΚΚΕ είναι θέμα **κυβέρνησης και ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ**, δηλαδή η αντικατάσταση του Παπανδρέου μέσα από την κυβέρνηση με τον πρώτο στην τάξη υπουργό Τσοχατζόπουλο ή με αυτόν που θα αποφασίσει η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ, δηλαδή η Κ.Ε. και το Συνέδριο.

Έχουμε λοιπόν να κάνουμε με την πιο ανοιχτή ίσως και μοναδική σήμερα τοποθέτηση-κάλεσμα για παραβίαση του Συντάγματος προς όφελος της ρωσόδουλης κλίκας του Εκτελεστικού Γραφείου του ΠΑΣΟΚ. Μια ανοιχτή προτροπή στη συνέχιση της πολιτικής ανωμαλίας και στην ολοκλήρωση του συνταγματικού πραξικοπήματος. Με την τοποθέτηση του αυτή για άλλη μια φορά το ψευτοΚΚΕ βρίσκεται στο κέντρο της ξενόδουλης, ρωσόδουλης γραμμής.

Ο Αρσένης δίνει πισώπλατη μαχαιριά στην Κ. Ο. του ΠΑΣΟΚ

Γράφουμε στο κύριο άρθρο για τις πολιτικές εξελίξεις ότι χωρίς μια βαθιά ενότητα ενάντια στον “Παπανδρεΐσμο” δύσκολα η Κ.Ο. του ΠΑΣΟΚ θα μπορέσει να ανακόψει το συνταγματικό πραξικόπημα και την πολιτική ανωμαλία που έχει φέρει στη χώρα η ρωσόδουλη κλίκα του Εκτελεστικού. Την εκτίμηση αυτή φαίνεται να επιβεβαιώνει η στάση της ομάδας Αρσένη.

Την ώρα που η Κ.Ο. του ΠΑΣΟΚ έδινε τη μάχη για τη συλλογή υπογραφών και ενώ ήδη είχαν υπογράψει φιλοαρσενικοί, ο Αρσένης, χωρίς να υπογράψει ο ίδιος, φάνηκε ξαφνικά στις τηλεοράσεις να βγαίνει από το Ωνάσειο και να δηλώνει πως ο Παπανδρέους είναι μια χαρά. Την ίδια στιγμή που το ιατρικό ανακοινώθηκε μιλούσε για “σταθεροποίηση” της κακής κατάστασης της υγείας του, ο Αρσένης δηλώνει πως περπάτησε μαζί του, και μάλιστα συζήτησε για ένα τέταρτο τις εξελίξεις στο ..Βοσνιακό. Μια στροφή που φάνηκε τόσο με το αρνητικό περιεχόμενο της επιστολής του φιλοαρσενικού Κουρή στην Κ.Ο. όσο και με τη νέα απόφαση του Ε.Γ. και τη δήλωση του Σκανδαλίδη ότι η Κ.Ε. θα κρίνει το αν και πώς θα αντικατασταθεί ο πρωθυπουργός.

Η εξελίξη αυτή αποκτά μια τεράστια πολιτική σημασία μιας και αλλάζει δραματικά τους συσχετισμούς υπέρ των δυνάμεων της ανωμαλίας. Γιατί ο Αρσένης δίνει στους συνωμότες αυτό που δεν είχαν: **το Στρατό!** Ο ακραίος αντιτούρκικος σοβιενισμός αυτής της ομάδας λειτούργησε για άλλη μια φορά σαν το ατσάλινο προστατευτικό δίχτυ των ρωσόδουλων συνομοτών απέναντι στις δυνάμεις της δημοκρατίας και ετοιμάζεται να γίνει το δόρυ για την επιβολή των πιο ακραίων σοσιαλφασιστι-

κών σχεδίων της κλίκας του Εκτελεστικού. Τώρα η κλίκα αυτή έχει όλες τις δυνατότητες να περάσει σε ολομέτωπη επίθεση στην κοινοβουλευτική ομάδα, και αυτό εκφράζεται στην τελευταία απόφαση του Εκτελεστικού Η.Κ.Ε. Θα αποφασίσει για τα πάντα και καμιά κοινοβουλευτική ομάδα δεν μπορεί να συνεδριάσει πριν τις αποφάσεις της. Αυτή είναι η ουσία της απόφασης, ενώ ταυτόχρονα ο Βενιζέλος, παίζοντας επίσης από καιροσκοπισμό το ρώσικο παιχνίδι, βρίσκει σα ...συνταγματολόγος τη μέθοδο να βγάλει “παράνομη” κάθε απόφαση της Κ.Ο. που δε συμπληρώνει την απόλυτη πλειοψηφία της Βουλής και όχι του ίδιου του όργανου!

Από την άλλη πλευρά, ο Γ. Παπανδρέου, χρησιμοποιώντας την ...κληρονομική του ιδιότητα σα γιου του πρωθυπουργού, αναλαμβάνει με την πλήρη υποστήριξη του Εκτελεστικού να είναι αυτός που θα μεταφέρει τη γνώμη του πατέρα του για τις πολιτικές εξελίξεις, δηλαδή τη μη παραίτησή του.

Απέναντι σ’ αυτή την επίθεση της Κοινοβουλευτική Ομάδα δεν μπορεί να σταθεί με ενιαίο και αποφασιστικό τρόπο. Το χτύπημα που της έδωσε ο Αρσένης αντανακλάται με τον πιο γλαφυρό τρόπο στην τελευταία δήλωση του Μπέη: «*Ο αριθμός των 94 βουλευτών που ζητούν τη σύγκληση της Κ.Ο. πριν την Κ.Ε. είναι τόσο μικρός, που δεν κανείς δυνατή μια τέτοια σύγκληση*». Η δήλωση σημαίνει την τουλάχιστον προσωρινή υποταγή στη σοσιαλφασιστική κλίκα του Εκτελεστικού.

Ο Αρσένης έκανε αρκετά καλά την δουλειά του. Ίσως πιστεύει πως ανταμοιβή γι’ αυτό του το ρόλο θα είναι η θέση του πρωθυπουργού.

Όμως τα πράγματα δεν είναι έτσι!

Η ρωσόδουλη κλίκα θέλει το στρατό για να προχωρήσει πανίσχυρη στο πολιτικό της πραξικόπημα, για να συντρίψει κάθε πλευρά της αστικής τάξης που αμφισβητεί το διεθνή στρατηγικό προσανατολισμό της. Τέτοια είναι η φιλοευρωπαϊκή τάση της ομάδας Σημίτη, ενάντια στην οποία στρέφει τα κύρια πυρά της η κλίκα του Εκτελεστικού.

Για να το πετύχει αυτό συγκέντρωσε όλη την ταχική της στο σπάσιμο του διαγραφόμενου μετώπου Σημίτη-Αρσένη, του μόνου μετώπου που στις σημερινές συνθήκες θα μπορούσε να βάλει φραγμό στα συνωμοτικά της σχέδια.

Όμως η κλίκα του Εκτελεστικού δεν έχει καμιά σχέση στρατηγικής ενότητας με το σοβινισμό. Είναι μια ξενόδουλη κλίκα υποταγμένη στα αφεντικά της, που η έδρα τους βρίσκεται στη Μόσχα. Όταν η κλίκα αυτή πάρει το στρατό στα χέρια της, το φουσκωμένο παγώνι που λέγεται Αρσένης όχι μόνο θα ξεφουσκώσει, αλλά δε θα του αφήσουν ούτε ένα πούπουλο επάνω του! Αυτή είναι η μοίρα όλων των σοβινιστών ανά τον κόσμο, που νόμιζαν ότι θα βάλουν τον υπεριαλισμό να δουλέψει για δικό τους όφελος. Αυτό θα το νιώσει αργά ή γρήγορα και ο ίδιος ο Αρσένης.

Όμως τα γεγονότα έχουν πάντα και μια αντίθετη πλευρά. Η ωμότητα και η βία έχουν την ομορφιά να τσακίζουν τις αυταπάτες και να αποκαλύπτουν γυμνή την πραγματικότητα: Χωρίς τη συντριβή του μεγαλοϊδεάτικου σοβινισμού κανένα κομμάτι της αστικής τάξης δεν μπορεί να περάσει στο δημοκρατικό μέτωπο. Και αυτό είναι βασικά κεντρικό δημοκρατικό καθήκον του οργανωμένου προλεταριάτου και ευ-

ρύτερα του λαού.

Εκλογές στην Τουρκία

Ο ΙΣΛΑΜΟΦΑΣΙΣΜΟΣ ΠΡΟ ΤΩΝ ΘΥΡΩΝ

Στις 26 του Δεκέμβρη έγιναν στην Τουρκία βουλευτικές εκλογές και, όπως ήταν αναμενόμενο, πρώτο κόμμα αναδείχθηκε το ισλαμιστικό "Κόμμα Ευημερίας" του Νετζμεντίν Ερμπακάν με ποσοστό 21,34% και 158 έδρες στη βουλή. Δεύτερο σε ψήφους κόμμα αναδείχθηκε το "Κόμμα της Μητέρας Πατρίδας" του Μεσούτ Γιλμάζ με 19,66% και 132 έδρες, τρίτο σε απόσταση αναπνοής το "Κόμμα του Ορθού Δρόμου" της Τανσού Τσιλέρ με 19,20% και 135 έδρες, τέταρτο το "Κόμμα Δημοκρατικής Αριστεράς" του Μπουλέντ Ετζεβίτ με 14,65% και 75 έδρες και πέμπτο το "Ρεπουμπλικανικό Λαϊκό Κόμμα" του Ντενίς Μπαϊκάλ με 10,71% και 50 έδρες. Δύο άλλα κόμματα, το "Κόμμα Εθνικιστικής Δράσης" του φασίστα Αλπαρσλάν Τουρκές και το "Κόμμα Λαϊκής Δημοκρατίας" (μετωπικό σχήμα των κούρδων φασιστών και της "κομμουνιστικής αριστεράς") πήραν 8,18% και 4,18% αντίστοιχα και, με βάση τον εκλογικό νόμο που προβλέπει ελάχιστο όριο 10% για δικαιώμα στην κατανομή των εδρών, δεν πήραν καμιά έδρα στη νέα βουλή.

Η ΑΝΟΔΟΣ ΤΟΥ ΕΡΜΠΑΚΑΝ

Η κύρια αιτία της ανόδου (πάντως δεν ήταν και τόση όση αναμενόταν από τους ίδιους) των ισλαμιστών του Ερμπακάν βρίσκεται στην κακή οικονομική κατάσταση της Τουρκίας και στην αδυναμία των κλασικών πολιτικών δυνάμεων της κεντροδεξιάς να αντιμετωπίσουν ανεργία, πληθωρισμό, εξαθλίωση και φτώχεια. Μια δεύτερη, αλλά όχι και ευκαταφρόνητη αιτία, είναι και η μακρόχρονη διάσπαση των αστικών πολιτικών δυνάμεων: Εδώ και δώδεκα ολόκληρα χρόνια ο αστικός πολιτικός κόσμος της Τουρκίας δεν μπορεί να ενωθεί για να αντιμετωπίσει τα οξυμένα οικονομικά και πολιτικά προβλήματα της χώρας. Κι όχι μόνο αυτό, αλλά ακόμα και μετά τις εκλογές, που κανονικά θα έπρεπε να συνασπιστούν για την αντιμετώπιση της ισλαμικής απειλής, το χάσμα ανάμεσα τους μεγαλώνει αντί να μικραίνει.

'Όπως αναφέρει χαρακτηριστικά η Ελευθεροτυπία (31/12), «αυτός ο "Χομεϊνί με την εμπριέ γραβάτα" πέτυχε απόλυτα να εκμεταλλευτεί στο έπακρο τη λαϊκή οργή από την απουσία κοινωνικής πολιτικής, την ανεργία (20%), τον πληθωρισμό (90%), τα ασφυκτικά μέτρα λιτότητας και τη διαφθορά στους κόλπους της κυβέρνησης Τσιλέρ. Με εκπληκτική οργάνωση, πόρτα-πόρτα, οι εθελοντές του "Ρεφά" όργωναν τους μαχαλάδες κι έδιναν ψωμί, κάρβουνο, ρούχα και φάρμακα στους εξαθλιωμένους των "gecekondu" (καλυβιών κτισμένων κρυφά τη νύχτα). Με μια τέτοια συμπεριφορά το "Ρεφά" λειτούργησε περίπου ως κοινω-

νική αντιπολίτευση. Πέρα όμως απ' αυτά, το κόμμα του Ερμπακάν, σύμφωνα τουλάχιστον με την ίδια εφημερίδα (23/12), «**εκφράζει και αντιπροσωπεύει συγκεκριμένα οικονομικά συμφέροντα**. Πρόκειται για τα διαμορφωμένα στη Μικρασία επιχειρηματικά συμφέροντα που βρίσκονται σε **ανταγωνιστική θέση προς το μεγάλο κεφάλαιο της Κωνιόπολης** και από πλευράς γεωγραφίας και από πλευράς κλίμακας, αφού πρόκειται για συμφέροντα μικρομεσαίων επιχειρήσεων» (οι υπογραμμίσεις είναι του αρθρογράφου και ανταποκριτή της εφημερίδας στην Τουρκία Άρη Αμπατζή). Υποστηρίζεται δηλαδή συγκεκριμένη στήριξη του ισλαμιστικού κόμματος σε ταξικά ερείσματα και όχι απλά ιδεολογικά.

Αυτό εξηγεί ενμέρει και την αντιδυτική-αντικαπιταλιστική και εθνικιστική φρασεολογία του. Ας μην ξεχνάμε την καθαρή προεκλογική του θέση ενάντια στην τελωνειακή ένωση, "αυτό το δηλητήριο του Φρανκεστάιν" (Ελευθεροτυπία, 31/12), καθώς και τις άλλες για αναθεώρηση του καθεστώτος συμμετοχής της Τουρκίας στο ΝΑΤΟ και για καμιά παραχώρηση στο θέμα της Κύπρου. Ο Ερμπακάν ήταν επίσης που "προφήτευε" προεκλογικά ότι «οι μιμητές της Δύσης θα χορέψουν το τελευταίο ταγκό τους» (στο ίδιο). Τέλος, κάτι που φανερώνει την πολιτική του συγγένεια με το κόμμα του Ετζεβίτ είναι η θέση του αντιπροέδρου που κατείχε στην κυβέρνηση συνασπισμού του τελευταίου ως σύμμαχο του κόμμα (τότε λεγόταν "Κόμμα Εθνικής Σωτηρίας") το 1974, **την εποχή ακριβώς που γινόταν η εισβολή στην Κύπρο**, εισβολή που φανατικά υποστήριξε ο Ερμπακάν!

ΟΙ ΙΣΛΑΜΙΣΤΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΠΑΡΑΓΟΝΤΑΣ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΓΕΘΟΥΣ

Αν όμως η σχετική άνοδος τόσο σε ψήφους όσο και σε έδρες των ισλαμιστών ήταν αναμενόμενη, αυτό που φάνηκε με τις εκλογές και τις πολιτικές τους συνέπειες ήταν ότι «το πολιτικό Ισλάμ για τα καλά εξελίχθηκε σε προσδιοριστικό παράγοντα της δομής του πολιτικού συστήματος, αλλά και των ίδιων των κομματικών σχηματισμών» (Ελευθεροτυπία, 23/12).

Πραγματικά, αμέσως μετά τις εκλογές τα μεγαλύτερα πολιτικά κόμματα της Τουρκίας (με εξαίρεση, μέχρι στιγμής τουλάχιστον, την Τσιλέρ) έχουν αποδύθει σ' έναν αγώνα ποιο θα προσταΐριστεί περισσότερο τον Ερμπακάν ή, έστω, να έχει την ανοχή του σε μια πιθανή κυβερνητική συνεργασία με άλλο κόμμα. Οποιαδήποτε πολιτική λύση σεμφανίζεται περίπου αδύνατη χωρίς την έγκριση των ισλαμιστών!

Και σε ένα άλλο επίπεδο όμως

το ισλαμιστικό κίνημα εμφανίζεται ισχυρό: **και στο εσωτερικό** άλλων κομμάτων, όπως του Γιλμάζ. Ο τουρκικός Τύπος υποστηρίζει ότι ήδη 40 βουλευτές του δηλώνουν έτοιμοι για συνεργασία με τον Ερμπακάν, ιδιαίτερα όταν το "Κόμμα Ευημερίας" ταυτίζεται με τις απώψεις του "Κόμματος της Μητέρας Πατρίδας" στα ζητήματα: α) των ιδιωτικοποιήσεων, β) της τελωνειακής ένωσης, γ) της Ευρωπαϊκής Ένωσης και δ) των σχέσεων με το Ιράκ. Σύμφωνα με την Ελευθεροτυπία (30/12), πρόκειται για την πτέρυγα των ισλαμιστών οπαδών θρησκευτικών ταγμάτων, με πρωτεργάτες τους Κορκούτ Οζάλ, Αμπντούλκαντίρ Ακσού και Τζεμίλ Τσιτσέκ. Δεν είναι παράξενο, επομένως, που ο Γιλμάζ, ενώ αμέσως μετά τις εκλογές απέκλειε το ενδεχόμενο συνεργασίας με τους ισλαμιστές και προτιμούσε τη συνεργασία με την Τσιλέρ, όσο περνάει ο καιρός συμφιλιώνται όλο και περισσότερο με την ιδέα να διαπραγματεύεται με το "Κόμμα Ευημερίας", αρκεί «να ζητήσουν δημοσίως συγγνώμη για τις προεκλογικές τους συκοφαντίες εναντίον του» (σσ.: τον είχαν κατηγορήσει για μασόνο).

ΕΡΜΠΑΚΑΝ ΚΑΙ ΚΟΥΡΔΟΙ ΦΑΣΙΣΤΕΣ

Η δύναμη των ισλαμιστών φαίνεται ακόμη από την εκλογική συντριβή του "Κόμματος Λαϊκής Δημοκρατίας" (Hadep), στο οποίο, όπως είπαμε, συμμετείχαν σε μέτωπο κούρδοι φασίστες και "κομμουνιστική αριστερά". Κατά γενική ομολογία (βλ. Το Βήμα, 31/12), πολλοί κούρδοι ψηφοφόροι ψήφισαν Ερμπακάν ανεβάζοντας το ποσοστό του. Για μας αυτή η εξέλιξη δεν ήταν κεραυνός εν αιθρίᾳ. Ήδη από τις 23 του Νοέμβρη (βλ. σχετικά Ελευθεροτυπία εκείνης της ημέρας) είχαμε εντοπίσει τη σχέση Ερμπακάν-Κούρδων φασιστών στην κοινή βάση του ισλαμιστικού και σοσιαλφασιστικού αντιδυτικισμού. Γράφει η εφημερίδα: «Ο τούρκος ισλαμιστής Ερμπακάν δήλωνε σε οπαδούς του ότι "θα σώσει τον κόσμο από τους Ευρωπαίους άπιστους" όταν έρθει στην εξουσία. Μιλώντας σε Κούρδους της ΝΑ Τουρκίας, τους χαρακτήρισε "απόγονους του Σαλαντίν", τους σουλτάνους που είχε διώξει τους Σταυροφόρους, και τους κάλεσε "να ανατρέψουν το σύστημα της δουλείας που επέβαλαν οι μιμητές της Δύσης, οι εχθροί του Ισλάμ", και να απελευθερώσουν την Ιερουσαλήμ, τη Βοσνία και το Αζερμπαϊτζάν. Είπε ακόμα ότι το "δυτικό" πολιτικό σύστημα της Τουρκίας βρίσκεται υπό κατάρρευση και επέκρινε την προσπάθεια ένταξης της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση ως "διαζύγιο" από τον ισλαμιστικό κόσμο και ένταξη στον κόσμο των "απίστων"».

ΕΥΡΥΤΕΡΗ ΑΠΟΔΟΧΗ

Η αποδοχή όμως που απολαμβάνει το "Κόμμα Ευημερίας" δεν περιορίζεται στον πολιτικό κόσμο της Τουρκίας, αλλά και σε ορισμένες κορυφές του οικονομικού και συνδικαλιστικού κατεστημένου. Συγκεκριμένα, ο Σύνδεσμος Εργοδοτών καλεί σε συνεργασία τα δύο κεντροδεξιά κόμματα μ' αυτό το κόμμα, τη στιγμή που ο Σύνδεσμος Βιομηχάνων Τουρκίας υποστηρίζει τη συνεργασία Γιλμάζ-Τσιλέρ κανονιτάς ταυτόχρονα εκκλήσεις για αποφυγή νέων εκλογών, που θα αποτελούσαν μεγάλη δοκιμασία για την οικονομία. Επίσης, σε επίσκεψη του Ερμπακάν στα γραφεία της μεγαλύτερης συνδικαλιστικής οργάνωσης Turk-is, ο ηγέτης της Μπαϊράμ Μεράλ δήλωσε ότι πρέπει να δοθεί στους ισλαμιστές η ευκαιρία να σχηματίσουν κυβερνητή και να κυβερνήσουν έστω και ένα χρόνο, εφόσον τα κοσμικά κόμματα δεν καταλήξουν σε συμφωνία.

Ίσως όμως το πιο σημαντικό αποδειχθεί η "έξωθεν" αποδοχή του Ερμπακάν ως αξιόπιστου και αποδεκτού συνομιλητή και υψηλού πολιτικού παράγοντα. Και εδώ μιλάμε για τις ΗΠΑ και το ρωσόφιλο Κλίντον. Τον Οκτώβρη του '94 έκανε ένα ταξίδι εκεί για να τον γνωρίσουν από κοντά οι Αμερικανοί. Με την παρουσία του είχε ασχοληθεί ο βοηθός υπουργός Εξωτερικών Τίμοθι Γουνίρθ. Ο αντιπρόεδρος του "Κόμματος Ευημερίας" Αμπντούλαχ Γκουλ περιγράφει την επίσκεψη ως εξής: «Οι Αμ

λέρ και τα ξένα κέντρα ανησυχούν για τις θέσεις της Δημοκρατικής Αριστεράς σε θέματα εξωτερικής πολιτικής... Η συμφωνία για την τελωνειακή ένωση μας υποχρέωνε να εφαρμόσουμε οικονομικό αποκλεισμό στην "Τουρκική Δημοκρατία της Βόρειας Κύπρου", πράγμα που είναι απαράδεκτο... Η Τσιλέρ και ο Μπαϊκάλ έχουν δεσμευτεί στα ξένα κέντρα... Όχι μόνο η εξωτερική, αλλά και η εσωτερική πολιτική της Τουρκίας καθορίζεται στο εξωτερικό... Οι προσπάθειες αναζήτησης κυβερνητική λύσης στην Τουρκία γίνονται στην Ουάσιγκτον και στις Βρυξέλλες» (Ελευθεροτυπία, 29/12). Από κει και πέρα δεν είναι παράξενο που Γιλμάζ και Ετζεβίτ στην κοινή τους συνέντευξη Τύπου δήλωσαν ότι «στο εξής τα δύο κόμματα από κοινού θα αξιολογούν τις εξελίξεις περί σχηματισμού κυβέρνησης», ενώ ο Γιλμάζ είπε ότι «το ιδανικότερο θα ήταν να είχε προκύψει μετεκλογικά το σκηνικό που θα επέτρεπε το σχηματισμό κυβέρνησης Μητέρας Πατρίδας-Δημοκρατικής Αριστεράς» (στο ίδιο).

Βέβαια, τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά για το αντιευρωπαϊκό μέτωπο. Πρώτα-πρώτα, ενθαρρυντικό είναι το γεγονός ότι στις μεγάλες πόλεις, εκεί ακριβώς που το 1994 είχαν τη μεγάλη τους δύναμη οι ισλαμιστές στις δημοτικές εκλογές, έχασαν αρκετές ψήφους. Επίσης, η αγορά χρήματος αντέδρασε πολύ αρνητικά στα εικλογικά αποτελέσματα: Μέσα σε μια μέρα η τουρκική λίρα υποτιμήθηκε πολύ έναντι του δολαρίου και του μάρκου και έφτασε το πρώτο στις 62500 λίρες, ενώ το δεύτερο στις 44000. Τέλος, για τους πολιτικούς παρατηρητές έκπληξη απότελεσε το γεγονός ότι η Τσιλέρ κρατήθηκε στα ίδια επίπεδα παρά το ότι ήταν κυβέρνηση. Όλοι περίμεναν όχι απλά ήττα, αλλά βαριά ήττα. Την ενίσχυσε και το ότι παρά τις λιγότερες ψήφους της σε σχέση με το Γιλμάζ, τελικά παίρνει περισσότερες έδρες απ' αυτόν.

Ας μην ξεχνάμε πως στην Τουρκία σημαντικό ρόλο στα πολιτικά πράγματα παίζει κι ο στρατός. Η προειδοποίηση του αρχηγού του επιτελείου στρατηγού Ισμαήλ Χακί Καράνταϊ ότι «οι τουρκικές ένοπλες δυνάμεις είναι μια μεταρρυθμιστική ακλόνητη δύναμη και δεν ανέχεται καμιά μορφή φανατισμού» είναι χαρακτηριστική του κλίματος που επικρατεί στη γειτονική μας χώρα.

Ο τελικός όμως κριτής όλων αυτών είναι ο τουρκικός λαός, ο οποίος πραγματικά στενάζει κάτω από το βάρος της οικονομικής κρίσης και των συνεχών αυξήσεων σε βασικά είδη διατροφής. Και όσο διαρκεί αυτή η κρίση και την επιτείνει το πολιτικό αδιέξοδο, τόσο το κέρδος θα το καρπώνονται οι δυνάμεις της οπισθοδόμησης, της αντίδρασης και του φασισμού.

Η ουρά του υευτοΚΚΕ παίρνει εντολή να χτυπήσει τον αναρχισμό

Απ' τη στιγμή που η "Κ"ΝΕ κήρυξε το πογκρόμ για την εξόντωση εκείνης της αναρχίας που αρνήθηκε να υποταχτεί στο σοσιαλφασισμό, οι εργολάβοι των κνιτών μέσα στο λεγόμενο κίνημα ανέλαβαν, σ' αυτή τη φάση, να απομονώσουν και να εκκαθαρίσουν πολιτικά τους αναρχικούς.

Όταν ο μαέστρος δίνει το σκοπό με την μπαγκέτα, τα όργανα παίζουν σε ξέφρενο ρυθμό. Έτσι, το ΝΑΡ και το "ΚΚΕ μ-λ", κύρια, πήραν το ρόλο του κινηματικού εξολοθρευτή της αναρχίας για λογαριασμό του αφεντικού τους, του ψευτοΚΚΕ.

Στις 18 Νοέμβρη, την ίδια μέρα που γράφεται το άρθρο, να γνωρίζουμε τα ακριβή γεγονότα, μια που οι ίδιοι οι αναρχικοί δεν έχουν τοποθετηθεί πάνω σ' αυτά. Ωστόσο, όπως πάντα έτσι και εδώ καταδικάζουμε κάθε βίαιη επέμβαση και διάλυση συγκέντρωσης που δεν προκαλεί το λαό και τα δημοκρατικά του αισθήματα. Αν όμως πάρουμε υπόψη μας ότι μια μέρα πριν τη "Κ"ΝΕ μέσα από την Ελευθεροτυπία ανακοίνωνε τη φυσική εξόντωση του Γ. Βλασόπουλου και του αντικινητικου κομματιού της αναρχίας, στο οποίο αυτός τηγείται, καταλαβαίνει κανείς το κλίμα της συγκέντρωσης με θέμα "Κρατικός αναρχισμός και καταστολή" και την "περιφρόρησή" της. Για τις δύο οργανώσεις μπαίνει ζήτημα δημοκρατίας μόνο όταν χτυπίεται το ψευτοΚΚΕ και οι συνδοιπόροι του. Όταν, όμως, τα αναβιωμένα ΚΝΑΤ παρατάσσονται στο Πολυτεχνείο στις 15 Νοέμβρη ενάντια στους αναρχικούς, τότε είναι "α-

«προς το τέλος της εκδήλωσης, ομάδα αυτοαποκαλούμενων "αναρχικών", υπό την καθοδήγηση γνωστών προσώπων, μπήκε στην αίθουσα και άρχισε να προπηλακίζει ομιλητές και να απειλεί οποιονδήποτε ήθελε να διαχωρισθεί από τυφλές και πραξικοπηματικές πρακτικές βίας. Το αποκορύφωμα της φασίζουσας αυτής πρακτικής ήταν η τραμπούκικη επίθεση εναντίον μελών της Επιτροπής, ο σοβαρός τραυματισμός του Α. Ιωαννίδη και η διάλυση της εκδήλωσης» (Προλεταριακή Σημαία, 23 Δεκέμβρη '95).

Δεν είμαστε σε θέση, την ώρα που γράφεται το άρθρο, να γνωρίζουμε τα ακριβή γεγονότα, μια που οι ίδιοι οι αναρχικοί δεν έχουν τοποθετηθεί πάνω σ' αυτά. Ωστόσο, όπως πάντα έτσι και εδώ καταδικάζουμε κάθε βίαιη επέμβαση και διάλυση συγκέντρωσης που δεν προκαλεί το λαό και τα δημοκρατικά του αισθήματα. Αν όμως πάρουμε υπόψη μας ότι μια μέρα πριν τη "Κ"ΝΕ μέσα από την Ελευθεροτυπία ανακοίνωνε τη φυσική εξόντωση του Γ. Βλασόπουλου και του αντικινητικου κομματιού της αναρχίας, στο οποίο αυτός τηγείται, καταλαβαίνει κανείς το κλίμα της συγκέντρωσης με θέμα "Κρατικός αναρχισμός και καταστολή" και την "περιφρόρησή" της. Για τις δύο οργανώσεις μπαίνει ζήτημα δημοκρατίας μόνο όταν χτυπίεται το ψευτοΚΚΕ και οι συνδοιπόροι του. Όταν, όμως, τα αναβιωμένα ΚΝΑΤ παρατάσσονται στο Πολυτεχνείο στις 15 Νοέμβρη ενάντια στους αναρχικούς, τότε είναι "α-

γωνιστές που χτυπιούνται". Όταν οι αναρχικοί αρνούνται την κνίτικη γηγεμονία, τότε μόνο γίνονται «αναρχοφασιστοειδή, προβοκάτορες, πράκτορες της ασφάλειας και των μυστικών υπηρεσιών, χαριέδες ...αντικομμουνιστές».

Για όσο διάστημα η κνίτικη πλευρά του αναρχισμού, δηλ. ο αναρχοφασισμός, έκαιγε την Αθήνα, κατέστρεψε και έσπαγε μέσα στο πολιτικό πλαίσιο ή τα σχέδια του ψευτοΚΚΕ, τότε ήταν ο ανθός της ελληνικής νεολαίας. Όταν άρχισε να σπάει "λάθος", να ρίχνει "λάθος" μπουνιές, τότε μόνο το "ΚΚΕ μ-λ" και το ΝΑΡ ανακάλυψαν τη δημοκρατία και το μαζικό κίνημα. Μόνο βαθιοί σοσιαλφασίστες μπορούν να κουβαλάνε τόση υποκρισία και παλιανθρωπία και να την περιφέρουν δημόσια, όπως οι παπάδες τον επιτάφιο. Έτσι, φτιάχνουν την "Πρωτοβουλία υπεράσπισης της ανεξάρτητης μαζικής δράσης", που σημαίνει πολιτικό κίνημα για την απομόνωση της αντικινητικής αναρχίας, και προσθέτουν "και αντίστασης στην κρατική καταστολή" για πολιτική κάλυψη, προφύλαξη των δικών τους δυνάμεων και απορρόφηση ή ταλάντευση ενός κομματιού των αναρχικών. Τίποτα δεν αποδεικνύει καλύτερα όσα ισχυριστήκαμε παραπάνω από την ανακοίνωση της νεολαίας του ΝΑΡ "Κομμουνιστική Απελευθέρωση" για τα γεγονότα της Θεσσαλονίκης με κεντρικό ομήλητή τον καιροσκόπο Γιώργο Ρούσση. Εκεί, σύμφωνα με την καταγγελία της Πρωτοβουλίας, τότε είναι "α-

ντιδημοκρατική πρακτική του συγκεκριμένου χώρου, όπως έγινε στην Αθήνα το τριήμερο του γιορτασμού του Πολυτεχνείου με την προσπάθεια ανακατάληψης των σχολών και αρκετές φορές έχει επαναληφθεί σε συγκεντρώσεις και πορείες μαθητών, φοιτητών, κ.λπ. ... Φαίνεται ότι κάποιοι ζήλεψαν τη δόξα των δυνάμεων καταστολής, πιστεύοντας έτσι ότι θα πάρουν τη ρεβάνς από την πολιτική και ιδεολογική περιθωριοποίηση που τους έχουν καταδίκασει οι μαζικοί αγώνες, το πραγματικό κίνημα και οι διαδικασίες του. Οι ενέργειες αυτές δεν αποσκοπούν φυσικά μόνο στην τρομοκράτηση των διοργανωτών της εκδήλωσης. Αποτελούν εχθρική ενέργεια συνολικά απέναντι στο μαζικό κίνημα και την πολιτική του ανεξαρτησία, που απ' ό,τι φαίνεται ενοχλεί σοβαρά όλους τους επίδοξους νταβατζήδες του. Και φυσικά θα τύχουν της ανάλογης πολιτικής απάντησης, όπως άλλωστε και μέχρι τώρα».

Πάνω σ' αυτή τη σύγκρουση όλα τα κνίτικα λουλούδια μέσα στο "κίνημα" θ' ανθίσουν. Στο φως της μέρας θα φανερωθεί όλη η άθλια ύπαρξή τους. Γιατί κανείς δεν μπορεί πια ν' αποφύγει ν' απαντήσει το ερώτημα: ενάντια στην "Κ"ΝΕ, που καταδιώκει τους αναρχικούς από τα δεξιά, ή μαζί της; Ή αληθινή δημοκρατική πάλη ενάντια στον εξαρχειώτικο αναρχισμό μπορεί να διεξαχθεί μόνο ξεκινώντας από τον κνίτη και φτάνοντας στο κνίτικο στοιχείο του αναρχισμού.

Μια παράταιρη εκκλησιαστική φωνή

Στην εφημερίδα *Βήμα* (24 Δεκέμβρη) ο Ιερομόναχος Ησύχιος καταθέτει τους στοχασμούς του πάνω στον πόλεμο της Βοσνίας. Αντίθετα με το όνομά του, το άρθρο που έγραψε θα προκαλέσει έντονα πάθη και μεγάλες ανησυχίες. Πρόκειται για την πρώτη προοδευτική φωνή που βγαίνει μέσα από τους κόλπους της φασιστικής ελληνικής εκκλησίας.

«Γιατί ο επιθετικός εθνικισμός των Σέρβων, που άναψε τη φωτιά του πολέμου, βρήκε θερμή επιδοκιμασία μέσα στην Εκκλησία. Επειδή είναι ορθόδοξοι. Η Ορθοδοξία, σαν "ένδυμα προβάτου", σκέπασε την αγριότητα του θηρίου. Ένας αιματηρός διωγμός εκατομμυρίων αμάχων έγινε "αγώνας υπέρ πί

ΝΑ ΕΠΙΣΚΕΥΑΣΤΕΙ Ή ΝΑ ΚΛΕΙΣΕΙ ΤΟ ΚΟΖΛΟΝΤΟΥΙ

Τον Οκτώβρη η βουλγαρική κυβέρνηση “έδωσε το πράσινο φως” για την επαναλειτουργία του πρώτου πυρηνικού αντιδραστήρα στο εργοστάσιο παραγωγής ηλεκτρικού ρεύματος στο Κοζλοντούι, του αντιδραστήρα που θεωρείται ο πιο επικινδυνός στον κόσμο μετά τον RBMK του Τσερνομπίλ. Σύμφωνα με τη Διεθνή Υπηρεσία Ατομικής Ενέργειας και το Ινστιτούτο Πυρηνικής Προστασίας και Ασφαλείας, είναι αμφίβολο αν ο αντιδραστήρας αυτός μπορέσει να αντέξει το εναρκτήριο θερμικό σοκ αν τεθεί σε λειτουργία, αφού δεν έχει γίνει ακόμα έλεγχος ικανότητας αντίστασης της δεξαμενής του στα θερμικά σοκ, με αποτέλεσμα οι Βούλγαροι να πάγουν τη ζωή και την υγεία εκατομμυρίων Ευρωπαίων κορόναγράμματα (Βήμα, 8/10) κάτω από τη σιωπηρή συναίνεση των “αγωνιστών” οικολόγων της Greenpeace, που για άλλη μια φορά δείχνουν τον αντιδυτικό και φιλορώσικο προσανατολισμό τους μετά την πραχτική κάλυψη που έδωσαν στις πυρηνικές δοκιμές της Κίνας και, κυρίως, τον ύποπτο ρόλο της Greenpeace Ελλάδας.

Η πυρηνική ιστορία του Κοζλοντούι ξεκίνησε πριν από είκοσι περίπου χρόνια. Ο πρώτος αντιδραστήρας του, δύρο των ρώσικων αρχών προς το “φίλο” βουλγαρικό λαό, εγκαινιάστηκε το 1974. Προστέθηκαν ακόμη τέσσερις, και με τους έξι αυτούς αντιδραστήρες ο σταθμός του Κοζλοντούι έφθασε να παράγει το 40% του ηλεκτρικού ρεύματος της Βουλγαρίας.

Το 1990 οι σοβιετικοί μηχανικοί που επέβλεπαν τη λειτουργία των εγκαταστάσεων αποχώρησαν

επειδή οι βουλγαρικές αρχές δεν μπορούσαν να τους πληρώσουν. Οι Βούλγαροι στράφηκαν προς τη Δύση και λίγους μήνες μετά δυτικοί επιστήμονες έφθασαν στο Κοζλοντούι και άρχισαν να ελέγχουν τις εγκαταστάσεις και τη γύρω περιοχή. Ένα χρόνο αργότερα και μέσα σε γενική έκπληξη η Διεθνής Υπηρεσία Ατομικής Ενέργειας ανακοίνωσε ότι τέσσερις αντιδραστήρες βρίσκονταν σε αξιοθήνητη κατάσταση και ότι ο πυρηνικός σταθμός του Κοζλοντούι ήταν ο πιο επικινδυνός στον πλανήτη. Οι πιο έντονες ανησυχίες είχαν εκφραστεί τότε για τον αντιδραστήρα Νο 1, αυτόν ακριβώς που οι Βούλγαροι θέτουν ξανά σε λειτουργία σήμερα μετά από επτά μηνών διακοπή. Όπως είχε ανακοινωθεί, οι οξυγονοκόλλημένοι αρμοί της δεξαμενής είχαν υψηλή περιεκτικότητα σε φώσφορο και χαλκό, με αποτέλεσμα η δεξαμενή να έχει γίνει εύθραστη σα να ήταν από γυαλί.

Η Γερμανία και η Γαλλία έστειλαν αμέσως κορυφαίους ειδικούς για να προλάβουν οποιαδήποτε καταστροφή. Τρία χρόνια αυτοί οι εμπειρογνόμονες πρόσφεραν τις γνώσεις τους για τη βελτίωση της ασφάλειας στον πυρηνικό σταθμό. Οι Βούλγαροι είχαν αποδειχθεί εξαιρετικοί μαθητές και το Κοζλοντούι εξελίχθηκε σε ένα υπόδειγμα εθελοντικής συνεργασίας Ανατολής και Δύσης.

Σαν τέτοια ήταν μοιραίο να λυθεί βίαια από την “Ανατολή”, που προβάλλει πια επιθετικά στο προσκήνιο κάτω από την ηγεμονία της Ρωσίας, και τελικά έτσι έγινε με την απόφαση των Βούλγαρων. Απόφαση που συνάντησε την έντονη αντίθεση των ειδικών, αφού οι βελτιώσεις που έγιναν μέ-

σα σε αυτά τα τρία χρόνια δεν μπορούν σε καμία περίπτωση να δικαιολογήσουν την έναρξη λειτουργίας του παλαιότερου τμήματος του σταθμού. Η δεξαμενή του αντιδραστήρα Νο 1 εξακολουθεί να βρίσκεται στην κατάσταση που την είχαν αφήσει οι Ρώσοι, άρα είναι το ίδιο εύθραστη, αφού δεν έγινε καμία επισκευή της (όλα τα στοιχεία που αναφέρθηκαν παραπάνω είναι παραμένα από άρθρο του Βήματος στις 27/10 με τίτλο “Η ατομική βόμβα της Βουλγαρίας”).

Με αυτά τα δεδομένα, όπως αναφέρει ο Βαρβιτσιώτης σε σχετική επιστολή του στο Ευρωπαϊκό Λαϊκό Κόμμα γι' αυτό το ζήτημα, «είναι προφανείς οι κίνδυνοι που κρύβει για την Ευρώπη η επαναλειτουργία της προβληματικής πυρηνικής μονάδας του Κοζλοντούι: Η πυρηνική αυτή μονάδα βρέχεται από τα νερά του Δούναβη και τις θάλασσες της “γηραιάς” ηπείρου και θα μετατρέψει τη Μεσόγειο σε νεκρή θάλασσα...» (Ελεύθερος Τύπος της Κυριακής, 26/11).

Οι “ευαισθητοποιημένοι επαναστάτες” της Greenpeace, που χαλάνε τον κόσμο με τις πυρηνικές δοκιμές της Γαλλίας, οι οποίες στο τέλος-τέλος προκαλούν αμελητέα οικολογική επιβάρυνση σε σχέση με την καταστροφή που θα προκαλέσει ένα ατύχημα στον πυρηνικό αντιδραστήρα του Κοζλοντούι, και χαίρουν άκρας εκτιμήσεως από όλο τον πολιτικό κόσμο στην Ελλάδα, και κυρίως από το ψευτοΚΚΕ, επιδεικνύουν την αναισθησία ενός παχύδερμου μπροστά σ' αυτό το ψυχρό έγκλημα της βουλγαρικής κυβέρνησης. Και όλοι οι όψιμοι “οικολόγοι” σοσιαλφασίστες στην Ελλάδα τη-

ρούν σιγή ιχθύος μπροστά σε μία επερχόμενη έκρηξη που θα βάλει φωτιά σε όλη την Ευρώπη.

Γιατί αυτή τη φορά είναι η “καλή” σοσιαλιστική Βουλγαρία του Βιντένοφ, η Βουλγαρία του “ορθόδοξου” τόξου που διαπράττει ένα από τα μεγαλύτερα οικολογικά εγκλήματα των τελευταίων χρόνων, και μάλιστα με κριτήρια καθαρά πολιτικά.

Όπως λέει ο Ρούμεν Οβτσάροφ, αντιπρόσωπος της σοσιαλφαστικής βουλγαρικής αντιπροσωπείας ενέργειας, σε συνέντευξή του σε δημοσιογράφο της Ελευθεροτυπίας για το ζήτημα του αντιδραστήρα, «Η Δύση προσπαθεί με κάθε τρόπο να μπει στην πυρηνική αγορά των ανατολικών χωρών, αυτό όμως τη φέρνει σε αντίθεση με τη Ρωσία, η οποία μέχρι τώρα είχε την αγορά αυτή δική της. Από εκεί ξεκινούν όλα τα προβλήματα».

Ο Οβτσάροφ δηλαδή ομολογεί ότι η επαναλειτουργία δηλαδή του πιο επικινδυνού πυρηνικού αντιδραστήρα στον κόσμο γίνεται για να αποκλειστεί η Δύση από την πυρηνική αγορά της Βουλγαρίας και να μη βάλει σε κίνδυνο τη ρωσική ηγεμονία. Και βέβαια η Ρωσία δε θέλει την εξάρτηση των χωρών του “ορθόδοξου τόξου” από τη Δύση.

Τέλος, προσθέτει ότι στις φωνές διαμαρτυρίας για το Κοζλοντούι προστέθηκε τώρα και η αντιπολίτευση στη Βουλγαρία: «Μέχρι πριν από μερικές ημέρες υπήρχε γενική συναίνεση στη γενική πυρηνική πολιτική της χώρας, πρόσφατα όμως εκπρόσωποι της Ένωσης Δημοκρατικών Δυνάμεων συναντήθηκαν με εκπρόσωπους εταιρειών της Γαλλίας και της Βρετανίας και τώρα φω-

νάζουν ότι η κατάσταση είναι βρώμικη και ότι πρέπει να δεχθούμε τη βοήθεια της Ευρωπαϊκής Ένωσης».

Είναι επόμενο η αντιφρόσικη φιλοευρωπαϊκή αντιπολίτευση στη Βουλγαρία να αντιδρά στα σκοτεινά σχέδια του σοσιαλιμπεριαλισμού.

Πιο ανάγλυφα η μεσαιωνική αντιδυτική αντιδραστική προπαγάνδα που κρύβεται πίσω από την επαναλειτουργία του αντιδραστήρα φαίνεται από τα λόγια του δημάρχου του Κοζλοντούι, ο οποίος διατείνεται ότι «το Κοζλοντούι είναι ιερός χώρος, σύμβολο της ελευθερίας, της προόδου και του βουλγαρικού πατριωτισμού». Από εκεί γεννήθηκε ο Μπόντερ, «αντιτούρκος ποιητής ήρωας. Το να βάζουμε σε αμφισβήτηση τον αντιδραστήρα είναι σα να λερώνουμε τη ψυχή του Μπόντερ» (από τη Μοντ, 26/10).

Για άλλη μια φορά το ρώσικο “ορθόδοξο” τόξο είναι έτοιμο να “λερώσει” τις ζωές εκατομμυρίων Ευρωπαίων στο όνομα ενός αρρωστημένου ρωσόδουλου σοβινισμού και «αντιτούρκων ηρώων».

Η μόνη αντίδραση που σημειώθηκε στον ελληνικό χώρο ενάντια στη λειτουργία του αντιδραστήρα ήρθα από το λαό με μία πορεία-αδιαμαρτυρία που έγινε πριν από μερικές μέρες στη Βόρεια Ελλάδα.

Μέσα στο σκοτάδι του μεσαιωνικού ρωσόδουλου σοσιαλφασισμού η μόνη ελπίδα είναι η ελληνική λαϊκή αντίσταση, που θα πρέπει να δυναμώσει ενάντια στους βουλγαρούς σοσιαλφασίστες δολοφόνους και τους έλληνες ρωσόδουλους συμμάχους τους. Το Κοζλοντούι πρέπει άμεσα να επισκευαστεί ή να κλείσει.

ΑΞΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΕΡΒΙΚΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Προχωρώντας πέρα από κάθε έννοια περί αμοιβαίου οφέλους μεταξύ των κρατών, η Σερβία τον προηγούμενο μήνα ζήτησε από την Ελλάδα να της παραχωρήσει ένα καθεστώς επί της ουσίας ελεύθερης ζώνης στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης, καθώς και την παραχώρηση παραγωγικών χώρων του λιμανιού, δίχως η ίδια να κάνει την παραμικρή υποχώρηση που την ελληνική πλευρή συνέβη.

Το καθεστώς της ελεύθερης ζώνης σημαίνει ουσιαστικά την παραχώρηση κυριαρχικών δικαιωμάτων μιας χώρας προς μια άλλη χώρα, στην προκειμένη περίπτωση της Ελλάδας. Αυτό είναι σε αντίθεση με τη νομοθεσία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ρητά απαγορεύει κάτιο τέτοιο απέναντι σε τρίτες χώρες που, μάλιστα, δεν είναι μέλη της.

Η πρόταση αυτή διατυπώθηκε στη συνάντηση που είχαν προηγούμενη στη Θεσσαλονίκη ο Παπού-

λιας και ο Γιοβάνοβιτς. Η πρόταση αυτή κρίθηκε, σύμφωνα με πληροφορίες του ΕΠΕΝΔΥΤΗ στις 22 του Δεκέμβρη, στους διαδρ

ΓΙΑΤΙ ΒΡΑΖΟΥΝ ΤΑ ΝΕΡΑ ΣΤΗ ΜΟΥΡΟΥΡΟΑ

Η πέμπτη πυρηνική δοκιμή της Γαλλίας στην Πολυνησία σήκωσε το μικρότερο μέχρι τώρα ρεύμα καταγγελίας. Αν η Γαλλία είχε χάσει το πολιτικό παιχνίδι, θα έπρεπε, αντίστροφα, κάθε δοκιμή να δυναμώνει τις αντιδράσεις των αντιπάλων της. Από την τρίτη κιόλας δοκιμή του τέλους του Οκτώβρη του '95 η N. Ανατολή διαπίστωνε ότι ο σοσιαλιμπεριαλισμός είχε χάσει τη μεγάλη μάχη που ξεκίνησε μέσω της Γκρίπις για να σαμποτάρει το γαλλικό πρόγραμμα πυρηνικών εξοπλισμών.

Στα προηγούμενα άρθρα της εφημερίδας μας είχαμε αναφερθεί αρκετά διεξοδικά στην πολιτική διάσταση αυτών των δοκιμών και τις είχαμε υποστηρίξει. Αν αυτές οι δοκιμές δε θα μπορούσαν τελικά να πραγματοποιηθούν, το γαλλικό πυρηνικό οπλοστάσιο θα κατέρρεε και η Ευρώπη θα έμενε ουσιαστικά δίχως δικιά της πυρηνική απάντηση απέναντι στο πελώριο ρώσικο οπλοστάσιο. Έτσι, θα αναγκαζόταν να υποταχθεί ολοκληρωτικά στην αμερικανική προστασία, δηλαδή στον αμερικανικό ηγεμονισμό, που τόσο άσχημα παιχνίδια παίζει τελευταία σε βάρος της Ευρώπης με τη βρώμικη υφεστική συναλλαγή του με τους χιτλερικούς του Κρεμλίνου.

Η πυρηνική κατάρρευση της Γαλλίας θα ήταν αναπόφευκτη, γιατί αυτή θα ήταν ανίκανη να παρακολουθήσει τον ακατάπαυστο εκσυγχρονισμό του ρώσικου και του αμερικανικού πυρηνικού οπλοστάσιου, ο οποίος πραγματοποιείται παρά τη φαινομενική δέσμευση αυτών των χωρών να μην πραγματοποιούν πυρηνικές δοκιμές. Η δέσμευσή τους είναι φαινομενική, γιατί πειράματα πυρηνικών εκρήξεων συνεχίζουν να πραγματοποιούν, αλλά σε μικροσκοπική κλίμακα, χάρη στις μέθοδες της εξομοίωσης. Η Γαλλία όμως δεν μπορούσε να περάσει κι αυτή στις μέθοδες εξομοίωσης, αν δε μάζευε με τις τελειότερες μέθοδες τα πλούσια στοιχεία των πραγματικών πυρηνικών εκρήξεων, που θα ενσωμάτωνε στη συνέχεια στους ηλεκτρονικούς εξομοιωτές της που ήδη άρχισε να κατασκευάζει.

Η δευτερεύουσα χρησιμότητα αυτών των δοκιμών ήταν ο έλεγχος της πυρηνικής γόμωσης των εν λειτουργία πυραύλων M 45, με τους οποίους είναι εφοδιασμένα τα γαλλικά πυρηνικά υποβρύχια.

Η πραχτική πολιτική αξία λοιπόν αυτών των πυρηνικών δοκιμών θα χτυπούσε στα μάτια του κάθε αντικειμενικού παρατηρητή. Αν η καλοκουρδισμένη παγκόσμια ρώσικη προπαγανδιστική μηχανή έριχνε το βάρος της σ' αυτό το σκέλος των δοκιμών, θα συναντούσε δυσκολίες να πείσει γιατί η Γαλλία δε θα έπρεπε να εκσυγχρονίσει τις 500 πυρηνικές της κεφαλές, όταν η Ρωσία συνεχίζει να εκσυγχρονίζει τις τουλάχιστον 10.000 δικές της, όπως και τις ισάριθμες η Αμερική (αν δεχτούμε πάντα ότι τηρείται η

ΣΤΑΡΤ 1, γιατί αλλιώς μιλάμε για 20.000 και 15.000 πυρηνικές κεφαλές αντίστοιχα).

Γ' αυτό η καγκεμπίτικη προπαγάνδα συγκεντρώθηκε στην πυρηνική μόλυνση των νησιών Μουρουρόα και Φανγκατάουα, όπου πραγματοποιούνται οι δοκιμές.

Στο σημείο αυτό χτύπησε η Γκρίνπις για να ξεσηκώσει την ανησυχία στον Ειρηνικό, κυρίως στην ίδια την Πολυνησία, αλλά και στην Αυστραλία και στη Ν. Ζηλανδία. Εννοείται ότι η Γκρίνπις ίσα που άρθρωσε δυο λογάκια για τις δοκιμές του σύμμαχου της Ρωσίας κινέζικου φασισμού, ενώ ούτε που έχει ακούσει τίποτα για το Κοζλοντού, που απειλεί με θάνατο χιλιάδες ανθρώπους στο κατώφλι της Ευρώπης.

Έχουμε λοιπόν ξαναγράψει ότι η Ρωσία έχασε το παιχνίδι ακριβώς επειδή τα περί πυρηνικής μόλυνσης του πολυνησιακού αρχιπελάγους αποδείχτηκαν απάτη και συνετρίβησαν κάτω από την επιστημονική κριτική.

Επειδή ωστόσο ο σοσιαλφασισμός και η κυριαρχη στη χώρα μας αντιερωπωπαίκη πολιτική του κυριαρχούν στα ΜΜΕ, φροντίζουν να διαστρεβλώνουν το νόημα που έχουν οι τηλεοπτικές εικόνες. Έτσι, συνειδητά προκαλούν την εντύπωση στο λαό ότι μετά από καθε πυρηνική δοκιμή φουσκώνει η θάλασσα, βράζει και ασπρίζει από τα πυρηνικά προϊόντα της έκρηξης, καθώς δείχνουν αυτή την εικόνα δίχως να την εξηγούν.

Ας δούμε λοιπόν τι συμβαίνει στ' αλήθεια.

ΤΟ ΕΠΙΠΕΔΟ ΤΗΣ ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΟΥ ΔΙΑΡΡΟΗΣ Οι πυρηνικές εκρήξεις πραγματοποιούνται σε ένα βάθος γύρω στα 1.000 μέτρα κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας, στο κέντρο περίπου της λιμνοθάλασσας που περικλείεται από το κοραλιογενές στέμμα.

Μέσα στη λιμνοθάλασσα τα νερά είναι πολύ ρηχά, περίπου 40 μέτρα. Κάτω από αυτό το βυθό έχουμε ασβεστολιθικά πετρώματα γύρω στα 200 μέτρα και παρακάτω πολύ πιο σκληρά πετρώματα δολομίτες και κυρίως βασάλτη.

Η συσκευή που περιέχει τον εκρηκτικό μηχανισμό και το εκρηκτικό υλικό μέσα σ' έναν κυλινδρικό σωλήνα ύψους 20 μέτρων οδηγείται στο βάθος αυτό μέσα από ένα πηγάδι διαφέτρου 1,5 μέτρου που έχει βάθος 1000 μέτρα. Μόλις τοποθετηθεί η συσκευή, χύνεται γύρω της άμμος από βασάλτη που τη σκεπάζει. Ύστερα, από πάνω, χύνεται μπετόν πάχους 20 μέτρων. Μετά το πηγάδι γεμίζεται για 700 μέτρα με τα θραύσματα του βασάλτη που εξορύχθηκε για να ανοίξει το πηγάδι. Μετά ξανατοποθετείται ένα δεύτερο ταμπόν από μπετόν πάχους περίπου 100 έως 200 μέτρα που φτάνει ως τον πυρηνικό πετρώματα του θα μειωθεί κατά 1000 φορές (περίοδος του τρίτου 10 χρόνια).

Η ουσία του πειράματος συνίσταται στο να μετρηθούν μια σειρά παράμετροι με τη βοήθεια των

ακτινοβολιών κάθε είδους που προκύπτουν κατά την έκρηξη. Η έκρηξη διαρκεί μερικά εκατομμυριούστα του δευτερολέπτου, όποτε και αναπτύσσονται πιέσεις εκατομμυρίων βαθμών.

Η δυσκολία του πειράματος βρίσκεται στο ότι πρέπει τα στοιχεία της έκρηξης και οι πληροφορίες για τις πυρηνικές αντιδράσεις να μεταφερθούν στην επιφάνεια και να καταγραφούν πριν καταστραφούν οι συσκευές που προορίζονται να συλλέξουν αυτά τα στοιχεία και οι οποίες βρίσκονται ακριβώς δίπλα στην εκρηκτική συσκευή.

Μετά τη δοκιμή γίνεται μια νέα εκσκαφή πολύ μικρής διαμέτρου (5 έως 10 εκατοστών), μέσω της οποίας πλησιάζεται πάλι ο χώρος της έκρηξης, ενώ ελέγχεται και η κατάσταση των πετρωμάτων γύρω από το χώρο της έκρηξης. Τα πετρώματα που είναι κοντά στο σημείο της έκρηξης σπάνε και δημιουργούνται κοιλότητες και ρωγμές.

Όμως αυτές οι παραμορφώσεις αφορούν το 1 προς 10.000 του όγκου του βασάλτη που αποτελεί το νησί. Σύμφωνα με αυτές τις μετρήσεις που γίνονται μετά τα πειράματα, το 98% των ραδιενέργων στοιχείων αιχμαλωτίζονται μέσα στην υαλοποιημένη λάβα που προκύπτει από τις πελώριες θερμοκρασίες και η οποία ρέει προς το βάθος της κοιλότητας που δημιουργείται τη στιγμή της έκρηξης.

Το βάθος της έκρηξης επιλέγεται με τέτοιο τρόπο, ώστε πάνω από τα ρωγματωμένα πετρώματα να υπάρχει ένα στρώμα εντελώς ανέπαφου βασάλτη πάχους τουλάχιστον 100 μέτρων.

Όμως η ασφάλεια για τη μη διαρροή ραδιενέργων καταλοιπών προς την επιφάνεια του νησιού στηρίζεται κυρίως στον υπολογισμό του χρόνου με τον οποίο κινούνται προς τα πάνω τα ραδιενέργων στοιχείων που προκύπτουν από την έκρηξη.

Αυτά έχουν διαφορετική κινητικότητα. Κάθε τύπος ατόμου έχει το δικό του "συντελεστή καθυστέρησης". Αν αυτός ο συντελεστής είναι το 20, αυτό σημαίνει ότι κινείται 20 φορές πιο αργά από το νερό. Το πιο γρήγορο ραδιενέργο στοιχείο είναι το τρίτο, δηλαδή το άτομο του ραδιενέργου υδρογόνου, με συντελεστή 1, δηλαδή με ταχύτητα 1 μέτρο το χρόνο. Αν δεχτούμε ότι το τρίτο μπορεί να βρεθεί αμέσως μετά την έκρηξη μόλις κάτω από το στρώμα των 100 μέτρων του υγιούς βασάλτη, τότε θα χρειαστεί ένας αιώνας για να φτάσει στην επιφάνεια. Όμως στη διάρκεια αυτού του αιώνα η ραδιοακτινοβολία του θα μειωθεί κατά 1000 φορές (περίοδος του τρίτου 10 χρόνια).

Η ουσία του πειράματος συνίσταται στο να μετρηθούν μια σειρά παράμετροι με τη βοήθεια των

χνεύσει μετά από 100 χρόνια. Ο ίδιος υπολογισμός μπορεί να γίνει με το πολύ βαρύτερο στρόντιο 90 (συντελεστής καθυστέρησης 20), το καίσιο 137 (συντελεστής καθυστέρησης 400) ή το πλούτωνιο (συντελεστής καθυστέρησης 5000).

Ωστόσο, κι αν ακόμα υποθέσει κανείς για κάποιο ασύλληπτο λόγο ότι ολόκληρη η ραδιενέργη ακτινοβολία που περιέχεται στο βασάλτη του νησιού (μιλάμε πάντα για το 2% που διέφυγε την υαλοποίηση) ξεφύγει προς τη λιμνοθάλασσα και τα χωρικά ύδατα του νησιού, τότε η ραδιενέργεια αυτή σε περιεκτικότητα δεν θα ξεπερνάει τα όρια ασφαλείας των νησιών των υαλοποίησης της Αυστραλίας και της Ν. Ζηλανδίας ενάντια στις γαλλικές πυρηνικές δοκιμές ήταν λοιπόν η βαθύτερη αιτία και της πολιτικής του ήττας. Έτσι, λοιπόν, έμειναν μόνο οι σοσιαλφασίστες, οι οικολογικ

ΟΙ ΔΥΟ ΓΡΑΜΜΕΣ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΒΟΣΝΙΑΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Όσοι παρακολουθούν από κοντά τις πολιτικές εξελίξεις στη Βοσνία ξέρουν ότι μέσα στους κόλπους της βοσνιακής αντίστασης υπάρχει από την αρχή μια πάλη γραμμών που ποτέ ως τώρα δεν έχει πάρει ανταγωνιστικό χαρακτήρα. Αυτό οφείλεται αποκλειστικά στην κοινή πρωική τους αντίσταση στη νεοχιτλερική σέρβικη βαρβαρότητα, που τοποθίσε κάθε αρχή ανεξαρτησίας της Βοσνίας.

Πρόκειται λοιπόν από τη μιά για τη γραμμή του κυρίαρχου ισλαμικού κόμματος, του οποίου ηγείται ο Ιζετμπέκοβιτς, και από την άλλη για τη γραμμή της δημοκρατικής αντιπολίτευσης, της οποίας ηγείται ο πρωθυπουργός Σίλατζίτς.

Ο Ιζετμπέκοβιτς δεν είναι φονταμενταλιστής ούτε έχει σχέση με τους ισλαμοφασίστες του Ιράν, της Αλγερίας και του Σουδάν. Περισσότερο εκφράζει τον ιδιότυπο βοσνιακό εθνικισμό που αναζητεί τη βάση του στο μουσουλμανικό θρησκευτικό χαρακτήρα, αυτής της οπωσδήποτε πολύ νεαρής εθνότητας.

Είναι γεγονός ότι από τα πρώτα σκηνήματα της ύπαρξης της στις αρχές του αιώνα η βοσνιακή εθνότητα και το βοσνιακό εθνικό κόμμα εκφράζονταν πάντα μέσα από ένα ισλαμικό κόμμα. Αυτό το κόμμα αντιστάθηκε τόσο στον κροάτικο όσο και στο σέρβικο εθνικισμό, ενώ με τη σειρά του διαπερνιόταν από μια οξύτατη εσωτερική διαπάλη. Αυτή αντιστοιχούσε στους δεσμούς του με τη γαιοχτησία και τον κλήρο, απ' τη μια μεριά, και την εμπορική αστική τάξη των πόλεων, από την άλλη. Έχουμε σχηματίσει την αντίληψη ότι ο Ιζετμπέκοβιτς εκφράζει κύρια το αστικό ρεύμα του βοσνιακού μουσουλμανικού εθνικισμού, που ηγεμονεύει μεν πάνω στο ρεύμα της ισλαμοφασιστικής καθυστέρησης, αλλά είναι σημαδεμένο από τις δικές της προκαταλήψεις και συμβιβάζεται μαζί της.

Ειναι φυσικό λοιπόν που το κόμμα του Ιζετμπέκοβιτς (το κόμμα της Δημοκρατικής Δράσης) είναι σε μόνιμη αντιπαράθεση με το πολιτικό μέτωπο που εκφράζει ο πρωθυπουργός Σίλατζίτς. Πρόκειται για το μέτωπο της δημοκρατικής αστικής τάξης της Βοσνίας που εκφράζει ό,τι πιο προχωρημένο, ό,τι πιο δημοκρατικό και διεθνιστικό διαθέτουν οι τρεις εθνότητες που συγκροτούν το βοσνιακό κράτος, δηλαδή η Βοσνιακή, η Σερβική, και η Κροατική.

Στο βάθος αυτό το μέτωπο είναι η πολιτική έκφραση της κοινωνικής συνύπαρξης και των βαθιών εθνικών δεσμών που ύφεναν με την καθημερινή οικονομική, κοινωνική και πολιτιστική τους ζωή οι τρεις εθνότητες ειδικά μετά το Β' παγκόσμιο πόλεμο στα πλαίσια της ενωμένης Γιουγκοσλαβίας. Αυτό το μέτωπο εκφράζει, με λίγα λόγια, εκείνο που αποκαλείται συνήθως "πολυεθνική Βοσνία" και είναι η εκδήλωση της πιο πρωθημένης εθνικής

συνύπαρξης μέσα στο βαλκανικό, αν όχι στον ευρωπαϊκό χώρο.

Είναι λοιπόν φυσικό να είναι το δημοκρατικό μέτωπο και ο Σίλατζίτς εκείνοι που έχουν σε όλη τη διάρκεια του βοσνιακού αγώνα την πιο ανειρίνευτη αντίθεση με κάθε σχέδιο διαμελισμού της Βοσνίας και την πιο αδιάλλαχτη θέση απέναντι τόσο στους σέρβους χίτλερ όσο και στους κρόατες εθνικιστές, ενώ ο Ιζετμπέκοβιτς είναι πιο επιρρεπής στη συνδιαλλαγή και στην αποδοχή του διαμελισμού. Για το βοσνιακό εθνικισμό η δημιουργία ενός μικρού βοσνιακού κρατιδίου στο 1/3 της Βοσνίας είναι κάτι κακό. Όμως είναι κάτι το οποίο μπορεί, κάτω από ακραίες συνθήκες διεθνούς πίεσης, να αποδεχτεί η καθυστερημένη πλευρά του βοσνιακού εθνικισμού, εφόσον εξασφαλίζεται η εθνική κυριαρχία της βοσνιακής μουσουλμανικής εθνότητας πάνω σ' αυτό το έδαφος.

Αυτή η εθνική κυριαρχία δεν αποτελεί βέβαια εθνική εκαθάριση, όπως θα ήθελαν όλοι οι φίλοι των Σέρβων χίτλερ για να έχουν ένα άλλοθι στη δήθεν βοσνιακή αντίστοιχη βαρβαρότητα, αλλά πετυχαίνεται μέσα από την επιβολή μιας κρατικά κυριαρχης θρησκείας, όπως π.χ. της ορθοδοξίας στην Ελλάδα.

Όμως η γραμμή Σίλατζίτς δε θέλει κανένα διαμελισμό και δεν μπορεί να τον ανεχετεί, γιατί δεν ανέχεται καμιά εθνική κυριαρχία μέσα στην πολυεθνική Βοσνία. Δεν μπορεί δηλαδή να δεχτεί όχι μόνο την αβυσσαλέα και απόλυτη κυριαρχία μέσα από την εθνική γενοκτονίκη εκκαθάριση σέρβικου τύπου, αλλά ούτε και τη σχετική εθνικοθρησκευτικού τύπου κυριαρχία που επιδιώκει το κόμμα του Ιζετμπέκοβιτς. Μοιραία λοιπόν η σύγκρουση Σίλατζίτς και Ιζετμπέκοβιτς θα δυναμώνει, όσο οι περιστάσεις θα οδηγούν σε παγίωση του διαμελισμού της Βοσνίας. Γιατί όσο η Βοσνία θα διαμελίζεται τόσο θα δυναμώνουν τα αντιδραστικά χαρακτηριστικά του βοσνιακού εθνικισμού, που θα επιδιώκει, αφού θα έχει συμβιβαστεί με την ιδέα ότι δεν μπορεί να απελευθερώσει όλη τη Βοσνία, να κυριαρχήσει όσο γίνεται πιο πολύ στο 1/3 της Βοσνίας που του διαθέτουν οι δυο υπερδυνάμεις, και κύρια ο σοσιαλιμπεριαλισμός.

Ήδη τον Ιούλη του '95 ο Σίλατζίτς υποχρεώθηκε σε παραίτηση από την πρωθυπουργία κάτω από την πίεση των ισλαμοεθνικιστών, και μόλις τώρα μάθαμε (χάρη σ' ένα σημείωμα της Μόντστις 3 του Γενάρη) πώς τελικά ο Σίλατζίτς κατάφερε να κρατήσει τη θέση του ματαιώνοντας τα σχέδια των αντιπάλων του.

Αυτό ήταν για μας ως τώρα ένα αίνιγμα, αφού δε φαινόταν από πού μπορούσε να αντλεί τη δύναμή του ένας πρωθυπουργός μειοψηφικού ρεύματος, την ώρα που ο Ιζετμπέκοβιτς είχε πίσω του, σ' αυτή τη σύγκρουση βέβαια, τους διεθνείς πρωθυπούς του διαμελισμού. Η απάντηση στην πρωθυπουργία του Ιούλη του '95.

Ίσως να θυμούνται οι αναγνώστες μάς ότι το πιο μαχητικό και ηρωικό απόσπασμα του βοσνιακού στρατού είναι το Πέμπτο Σώμα στρατού, που πάλεψε χρόνια ολότελα αποκλεισμένο για να κρατήσει το στρατηγικής σημασίας θύλακα του Μπίχατς κάτω από τον έλεγχο της Βοσνίας. Οι σκληρές αυτές μάχες ανέδειξαν σαν την πιο πρωική μορφή του βοσνιακού πολύχρονου αγώνα και για ολόκληρο το βοσνιακό λαό τον ηγέτη του 5ου Σώματος στρατού Ντουντάκοβιτς.

Το 5ο σώμα απελευθέρωσε το Μπίχατς οριστικά από τη σέρβικη μέγγενη την ώρα που οι σέρβοι φασίστες υποχωρούσαν πανικόβλητοι και δίχως μάχη μετά από την κροάτικη επίθεση στην Κράινα. Δίχως τους Τσετνίκ της Κράινα ο σέρβικος στρατός δε θα μπορούσε ποτέ να πολιορκήσει αποτελεσματικά το Μπίχατς και να καταλάβει όλη τη γύρω περιοχή. Όταν λοιπόν η Κράινα έπεσε, ήταν εύκολη η απελευθέρωση όλου του θύλακα. Όμως ο Ντουντάκοβιτς δεν έμεινε εκεί. Το 5ο Σώμα κινήθηκε ταχύτατα ανατολικά και πέτυχε τη μια νίκη μετά την άλλη, αναδεικνύομενο στον κύριο βοσνιακό στρατιωτικό παράγοντα της επανάκτησης του 20% του βοσνιακού εδάφους μέχρι τα τέλη του Σεπτέμβρη.

Όμως δε θα υπήρχε κανένας Ντουντάκοβιτς, όση και αν ήταν η στρατιωτική του ιδιοφυΐα, δίχως την τρομοχική ιδεολογική αντοχή και ορμή των μαχητών του 5ου Σώματος, που στην πλειοψηφία τους προέρχονταν από τις περιοχές τις μη ελεγχόμενες από τη βοσνιακή κυβέρνηση, δηλαδή τις σερβοκρατούμενες περιοχές που πέρασαν από την κόλαση της εθνοεκκαθάρισης. Αυτοί οι μαχητές φυγάδες της εθνοεκκαθάρισης δεν ήταν μόνο Βόσνιοι, αλλά και σέρβοι και κροάτες δημοκράτες υποστηριχτές του πολυεθνικού κράτους. Το πολυεθνικό 5ο Σώμα ήταν λοιπόν ο πιο ορκισμένος εχθρός της εθνικής εκκαθάρισης, οπότε και του διαμελισμού της Βοσνίας. Από αυτή την άποψη ήταν η καρδιά ολόκληρου του βοσνιακού στρατού, και ήταν φυσικό που στις πλάτες του έπεσε το βάρος της απελευθέρωσης όποιου εδάφους στάθηκε δυνατό να απελευθερωθεί μέχρι τη στιγμή που μιλάμε.

Είναι λοιπόν εύκολο μετά από όλα αυτά να φανταστεί κανένις τι σήμαινε το τελεσίγραφο του Ντουντάκοβιτς στον Ιζετμπέκοβιτς ότι τελικά, αν ο Σίλατζίτς εξαναγκασθεί σε παραίτηση, το 5ο Σώμα στρατού θα βαδίσει προς το Σεράγεβο. Έτσι λοιπόν εξηγείται η παραμονή του Σίλατζίτς στην πρωθυπούργο της Βούλγαρης στη Βουλή με την ψήφιση του προϋπολογισμού από τον ίδιο φανερώνει το δημιαγωγό του χαρακτήρα.

Στη Βουλή ο Τζουμάκας είπε ότι δήλωσε ανοιχτά και δημόσια την πρώτη περίπτωση του καζίνου του Φλοίσβου με την ίδια υποκριτική μέθοδο έριξε το Λιβανό. Δηλαδή προσυπέγραψε την υπογραφή της περίπτωσης του Παπαντωνίου στην ιδιαίτερη της εκφραστή της ευρωπαϊκής πολιτικής που θέλει να μειώσει τις δημόσιες δαπάνες για να επιτύχει την περιφημηση σύγκλισης. Το άδοξο τέλος αυτού του "φιλεργατικού" αγώνα του Τζουμάκα στη Βουλή με την ψήφιση του προϋπολογισμού από τον ίδιο φανερώνει το δημιαγωγό του χαρακτήρα.

Όμως δεν μπορείς να έχεις εμπιστοσύνη σε μια κυβέρνηση με την οποία διαφωνείς σαν πλειονότητα της εργαζόμενους. Έτσι αυτό μπορείς να ακολουθήσεις δύο δρόμους, εφόσον διαφωνείς: Ο ένας είναι να

θυμικές πλευρές της βοσνιακής διαικυβέρνησης.

Βέβαια, η πολυεθνική Βοσνία θα συνεχίσει να αντιστέκεται και θα είναι πολύ δύσκολο

